

27.72x17.81	1	5	עמוד	קטן	28/06/2024	90751435-4
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790						

מי שמאמין לא ריאלי

3

ושל בן-גוריון, שיודעים שכל הסיפור היהודי הוא בעיטה בריאליות הגלותית וברציונליים חסרי המעש, שהציונות היא ביתם החם של החולמים ושל הזורעים בדמעה. ארץ ישראל היא ארצנו, רצועת עזה היא נחלת אבותינו. זו הבטחת התורה, והיא תתקיים, זה לא בר שינוי ולא נתון לבחירה של מנהיג כזה או אחר. זה יקרה כי כך הבטיחה התורה, וזה יקרה גם כי אין דרך אחרת לנצח את האויב ולשלוט בעזה מלבד שהייה ביטחונית והתיישבותית שם לצד עידוד אקטיבי של הגירה החוצה של הערבים תושבי הרצועה. אם נרצה, זה יקרה בקרוב, אם לא נרצה, זה יקרה אחר כך. אם ירצה נתניהו, יהיה הוא השליח הא-לוהי לחזרת ישראל לארצו שממנה ברח בעת חולשה, ואם יתעקש ולא ירצה, יפנה את מקומו, ומישהו אחר יעשה זאת.

נתניהו עצמו בקיא בהיסטוריה היהודית ומרבה לכתוב ולדבר על הנס הקרוי מדינת ישראל. נתניהו יודע כמה טוב שהרצל לא היה ריאלי, איזה מזל שהיו כמה חלוצים לא ריאליים שנכנסו פנימה לתוך הביצות בעלייה הראשונה והשנייה, כמה צדק בן-גוריון ערב הקמת המדינה בהחלטתו שהייתה כה לא ריאלי, ושכל מעשה הציונות - שיבת עם מפוזר מכל העולם לארץ שבה רוב ערבי לאחר מאות שנים - היא לכאורה המחשבה הכי לא ריאלי שיש. ובכלל, גם להיות לוחם בעזה זה לא ריאלי. לסכן את חיך ולהביע נכונות לוותר עליהם למען חייהם של אנשים אחרים זה מעשה מאוד לא ריאלי.

אבל חיילינו, לא ריאליים שכמותם, נכונים למסור את הנפש למען אידיאלים גדולים, אידיאלים בלתי ריאליים בעליל. מגיעה לעם הזה, לחיילים שלנו, הנהגה צבאית ומדינית של יהושע וכלב, בעלי רוח אחרת, הנהגה שיודעת לחלום רחוק ואינה מתבוססת בבזיז הריאליות, הנהגה יהודית שיודעת שלעם ישראל יש חוקי חיים אחרים וחשבונות שונים, הנהגה שיודעת שמי שמאמין לא מפחד ובטח לא ריאלי, הנהגה של עלה געלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה.

לתגובות: itamarsegal8@gmail.com

מתוך עמוד הפייסבוק של ארון סגל

כי אי אפשר לנצח את חמאס, ובכך למעשה רומז לחיילים שמאמציהם וקורבנם מוקרבים לשווא.

ברוח הזו, כמה מאכזב היה לשמוע השבוע את המנהיג שיכול אם ירצה לקנות את עולמו בעת הזו אבל בוחר להחמיץ את גודל השעה. תפקידו של מנהיג בשעת מלחמה לצאת מעמדת המנהל ולחבוש את כובעו של מורה הדרך ונווט החוד, לראות קצת יותר רחוק וקצת הרבה יותר עמוק, להרים את המבט של העם אל מעבר למה שקולט מבטו המושפל של אדם מן השורה. ההשגחה הניחה בעת הזו את בנימין נתניהו במרכז ההיסטוריה, אך הוא בוחר בכוח להישאר בצד, על הספסל.

זכויותיו של נתניהו רבות מאוד בעבר וגם בהווה, כולל בהנהגת המלחמה הזו, בקבלת החלטות קשות, שרבות מהן ככל הנראה אינן ידועות לציבור כלל. ובכל זאת מי שחושב ואף מעז להעלות על דל שפתיו בציבור שהתיישבות יהודית בעזה היא מעשה "לא ריאלי", אינו ראוי להיות מנהיג העתיד של הימין, משום שהוא מנהיג ששייך לעבר, ולכל היותר להווה הרעגי.

אנחנו זקוקים בעת הזו לאנשי העתיד, אנשים שלמדו בבית המדרש הציוני של הגר"א, של הרב קוק, של הרצל

תפקידו של דובר צה"ל לחזק את העם ואת הלוחמים ולפגוע מורלית באויב, אבל גם אחרי שפרצה המלחמה, ואחרי שהלפו חודשים כל כך ארוכים וקשים, שעוד עומדים גם לפנינו, לא מבינים שם את גודל השעה ואת שעת החירום, את הצורך הקיומי להפיח בעם ובלוחמים רוח גבורה, אומץ ואמונה בצדקת הדרך ובניצחון, וְבטח שלא להטיל ספק או להחליש.

לפעמים אנקדוטה קטנה מספרת את כל הסיפור כולו. בדובר צה"ל בחרו לצנור ולטשטש בתמונות לוחמים שפורסמו את פאץ' המ'שיח' או ירושלים שנשארו על כתפיהם, משל מדובר בסכנה ביטחונית ובעבירה חמורה של ביטחון מידע, שמא עם ישראל יגלה חלילה שיש לוחמים בעזה שגופם ברצועה וליבם ומחשבותיהם בהר הקודש בירושלים.

קשה לתאר כמה החיילים בשטח, בעיקר הסדירים, שנמצאים במצב מלחמה זה תשעה חודשים, זקוקים לרוח גבורה ומוטיבציה, שיינתנו להם תחושה שזה אפשרי גם אם זה יארך עוד קצת זמן. דובר צה"ל, מי שאמור להחזיק בזמן מלחמה סכין חדה בין השיניים, שש אלי קרב ומשיש אחרים אחריו, איש מלא תודעת ניצחון ורוח לחימה, במקום לעסוק בהעלאת המורל ורוח הקרב מועל בתפקידו ובוחר לטעון קבל עם ועולם

איתמר סג"ל, עורך עולם קטן

השבוע רץ ברשת ציוץ שהפך לווריאלי. הכותב, איתמר ססובר, שירת ביחידת דובר צה"ל. לאחר שחרורו כתב בין השאר את הדברים האלה: "המשרתים במערך דו"צ ברובם המוחלט... מגיעים מאותו סוג אוכלוסייה... אי הגיוון הוא כמובן בעיקר פוליטי... בסוגיות ערכיות תשמעו מאנשי דו"צ בעיקר טענות על רוח צה"ל, מוסר, ערכים... ניצחון? הרתעת האויב? לא בבית דו"צנו".

האמת הכואבת היא שאין בכך שום חידוש, ומי שעוקב אחר פעילותה של חטיבת דובר צה"ל בשנים האחרונות יודע עד כמה היחידה שבפוטנציאל חשובה כל כך מועלת בתפקידה פעם אחר פעם, וממש לא רק תחת הדובר הנוכחי הגרי. בדובר צה"ל ידעו מצוין בעשרים השנים האחרונות לקדם בערך את כל מה שלא חשוב לצבא מנצח ולהניח בקרן זווית את מה שחשוב באמת.

סיפרו לנו בלי סוף פעם אחר פעם על לוחמות ששברו תקרות זכוכית, על כמה צה"ל מחבק את הקהילה הלהט"בית ועל כמה שצה"ל הכיל אותם ועזר להם כלכלית ורפואית. ומה לא נכנס לתפריט האינטימים של דובר צה"ל? ערך הניצחון, ארץ ישראל ומורשת ישראל, וסתם מילים פשוטות כמו אויב וכיבוש הוחלפו במילים מכובסות היטב מבית מדרשה של הקונספציה.

מפעם לפעם אנחנו מקבלים, כמו הרבה גופי תקשורת, הצעות מדובר צה"ל לראיונות או לאינטימים. מעולם, אף שמדובר בשבועון דתי שפונה למגזר הדתי-לאומי, לא הוצע לנו לראיין את הרב הצבאי הראשי או מי מבכירי הרבנות הצבאית, ובכלל לסקר את צה"ל מהפן שלו כצבא יהודי שמשרתים בו חיילים רבים שומרי מסורת. אם בדובר צה"ל בוחרים להביא לקדמת הבמה דתיים משום שהם דתיים באינטימים ובראיונות שהם מציעים לתקשורת, אלו בעיקר דתיות, כלומר חיילות דתיות, שייספרו, כמה מקורי, על עוד תקרת זכוכית שנשברה בזכותן ועל הרבנים שאמרו להן לא, והן בכל זאת אמרו כן ועלו על מדים.